

РЕШЕНИЕ

№ 122

гр. София, 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Иван Иванов

Членове: Николай Метанов
Валентин Бойкинов

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Валентин Бойкинов Въззивно търговско дело
№ 20241001000061 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба от И. Й. К., чрез процесуалния му представител адв. Я. Д. срещу Решение на Софийски градски съд, ТО, 15с-в от 24.11.2023г. по търг.дело № 411/2023год., с която е отхвърлена като неоснователна молбата за откриване на производство по несъстоятелност срещу "Буллес 25"ЕООД.

Твърди се, че атакуваното решение е неправилно като постановено при неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необосновано поради съображения, които са подробно изложени в обстоятелствената част на въззивната жалба.

Сочи се, че неправилен бил изводът на съда, според който, молителят, чиято е доказателствената тежест, предвид направеното от насрещната страна оспорване, не е установил от събраните в производството доказателства достоверността на датите, вписани в процесните договори за заем и приходни касови ордери към тях. До него съдът бил стигнал като неоснователно приел, че осчетоводяването на въпросните сделки в счетоводството на ответното дружество, т.е. наличието на факт, установяващ по несъмнен начин предхождащата го дата на съставяне на документите, не било доказано по делото, тъй като данни за това осчетоводяване се съдържали единствено в изследвания от вещото лице междинен счетоводен баланс на ответното дружество към 15.05.2022г., който обаче не бил представен от счетоводството на ответното дружество, а от бившия счетоводител на

последното и е бил съставен за нуждите на експертизата и подписан от бившия управител на дружеството. Този неверен извод на съда се опровергавал от представените с въззивната жалба оборотни ведомости за анализирания период, както и от аналитичните регистри на сметка 401 „Доставчици“, 411 „Клиенти“ и 151 „Получени краткосрочни заеми“ и 501 „Каса левове“. Твърди се, че във въпросните счетоводни документи се установявало еднозначно, както е прието и в заключението на вещото лице, че процесните договори за заем и приходните ордери към тях за предаване на заетите суми са били осчетоводени, през периода от 01.01.2022г. до 15.05.2022г. в счетоводството на ответното дружество. Също така сочи, се че изводът на съда за липса на доказани достоверни дати на процесните договори за заем и ПКО и съответно установената в производството най-ранна дата на съставянето им- 28.02.2023г., на която са представени в съда с молбата за откриване на производство по несъстоятелност, е в пряко противоречие с приетите като писмени доказателства по делото, неоспорени от насрещната страна издадени изпълнителни листове от 24.12.2022г., от 05.12.2022г. и 21.11.2022г. по посочените в жалбата частни граждански дела, от които се установявало, съобразно твърденията на молителя, че са издадени въз основа на процесните договори за заем, поради неизпълнението на задължението на заемателя за връщането на предадените по тях заемни суми.

По изложените съображения поддържа се, че е и неправилен се явява и съдържащият се в решението правен извод за липсата на доказателства за реалното предаване на дружеството заемател на заетите по процесните договори суми, в размер общо на 702 000 лева.Получаването им било осчетоводено през посочения период в счетоводството на ответното дружество, който факт се установявал еднозначно както от представените и анализирани от вещото лице оборотни ведомости за анализирания период, така и от представените с въззивната жалба аналитични регистри.

Неоснователен бил и изводът на съда, съдържащ се в обжалвания акт, според който по делото не било установено, че подписите положени в процесните приходни касови ордери в графата „получател на сумата“ са на управителя на „Буллес 25“ЕООД В. П.. Пзовава се на първо място на това, че твърдението на молителя , че действащият към релевантния момент управител на дружеството В. П. е подписал приходните касови ордери не е бил предмет на оспорване от страна на ответното дружество, а се е оспорвала единствено достоверността на датата на касовите документи, както и че действително и реално постъпление на парични суми в патримониума на дружеството по силата на тези документи не е настъпвало. Поради тези съображения и предвид липсата на предприето оспорване молителят не бил ангажирал своевременно насрещно доказване установяващо кой е получателят на сумата. По отношение предаването на паричните суми по силата на тези документи молителят се позовава на характера им на частни свидетелстващи документи, изхождащи от органния представител на ответника и удостоверяващи настъпването на неизгодни за дружеството факти и обстоятелства, имат обвързваща доказателствена сила относно удостоверените факти, а именно получаването на заемните суми по процесните договори за заем, което между впрочем се потвърждавало и от

констатациите на приетата и неоспорена от ответника съдебно-счетоводна експертиза.

Излагат се и съображения за неправилност в изводите на съда за основателността на възражението на ответното дружество за нищожност на процесните договори за заем поради обстоятелството, че същите са сключени с цел заобикаляне на забраната, съдържаща се в чл.3, ал.1, т.1 и т.2 от ЗОБП. Твърди се, че този извод на съда бил неправилен, тъй като е в пряко противоречие със събраните по делото писмени доказателства- договори за заем и приходни касови ордери от различни дати, от които се е установявало еднозначно, че са налице множество облигационни правоотношения между страните по договорите за заем, по силата на които са постигнати договорености за предоставяне на различни парични суми.

Поддържа се, че от страна на ответното дружество, чиято е доказателствената тежест по отношение на това обстоятелство, не било установено по какъвто и да било начин съществуването на субективния елемент от фактическия състав на нищожността на договорите за заем поради заобикаляне на закона, а именно съзнанието на страните по заемните правоотношения, че чрез тях постигат цел, която законът не позволява. Липсвали ангажирани от „Буллес 25“ЕООД доказателства, че преследваната от страните по процесните договори за заем цел е забранена от закона или че с нея желаят настъпването на последици, които ще отстранят предвидени в закона ограничения, което от своя страна сочело на единствено възможния правен извод, че сключването на тези сделки не водело до заобикалянето на закона на която и да е законова разпоредба и възражението на ответното дружество за нищожността им, на основание чл. 26, ал.1, предл. второ ЗЗД било изцяло неоснователно.

Неправилен бил и съдържащият се в обжалваното решение решаващ извод на съда относно липсата на материалноправна легитимация на кредитора, поради неизпълнение в случая на критериите на закона за определянето като търговски сделки на процесните договори за заем, като се позовава в тази връзка на допуснати от съда нарушения на съдопроизводствените правила. Поддържа се и необоснованост в изводите на съда, според който обстоятелството, че получените по процесните заемни договори суми са използвани за погасяване на дългосрочни парични задължения на дружеството- заемател, което изключвало според съда квалифицирането на процесните договори като сделки, свързани с упражняване на търговско занятие на ответното дружество по см. чл. 286, ал.1 от ТЗ. До този извод съда бил стигнал без да са налице доказателства за какво са били изразходвани предоставените парични средства и дали същите не са били използвани за финансиране на дейности, свързани с търговската дейност на дружеството.

Искането към съда е да се отмени обжалваното решение и вместо него да се постанови друго, с което да се уважи молбата на И. Й. К. по чл.625 от ТЗ като основателна и да се обяви неплатежоспособността и свръхзадължеността на "Буллес 25"ЕООД и да се открие производство по несъстоятелност по отношение на същото, с начална дата на неплатежоспособността- 03.04.2022г.

В срока по Чл.263, ал.1 от ГПК, вр. с чл.613а ТЗ не е постъпил отговор на подадената въззивна жалба от въззиваемата страна "Буллес 25"ЕООД. В представените по делото

писмени бележки се заявява оспорване на основателността на въззивната жалба и искане да се потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Софийски апелативен съд, намира, че въззивната жалба като подадена в законоустановения срок и срещу подлежащ на институционален контрол съдебен акт, е процесуално допустима. След като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразно изискванията на чл.235 от ГПК във вр. с чл.269 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна.

Молителят И. Й. К. е сезирал съда с искане за откриване на производство по несъстоятелност на „Буллес 25“ЕООД поради неплатежоспособност, евентуално поради свръхзадълженост на дружеството.

Като основание на легитимацията на молителя да иска откриване на производство по несъстоятелност на ответното дружество са заявени вземания по осемдесет договора за заем, сключени през периода от 03.01.2022г. до 29.04.2022г. за суми от по 9 000,00 лв.

Ответникът е оспорил молбата с възражения, че молителят не е кредитор на вземане по търговска сделка с дружеството, тъй като договорите за заем не са подписани на посочените в тях дати, а това е станало след освобождаването на В. Н. П. като управител на дружеството, сумите по договорите за заем и представените с молбата приходни касови ордери не са получавани по сметка или на каса от дружеството, договорите са нищожни на основание чл. 26, ал. 1, пр. 2 ЗЗД поради заобикаляне на забраната на чл. 3, ал. 1, т. 1 ЗОПБ, на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД поради нарушаване на добрите нрави и на основание чл. 40 ЗЗД поради сключването им с единствената цел да се създадат условия за откриване на производство по несъстоятелност на дружеството, а дори да са валидни не представляват търговска сделка, тъй като не са свързани с упражняването търговско занятие от дружеството.

От фактическа страна съдът намира за установено следното :

По делото са представени и са приети като доказателства осемдесет договора за заем и според съдържанието им са подписани от И. Й. К. в качеството на заемодател и В. Н. П. като управител на „Буллес 25“ЕООД в качеството на заемател на дати, които представляват почти всички работни дни през периода от 03.01.2022г. до 29.04.2022г.

Съдържанието на всички осемдесет договора за заем е напълно идентично – съгласно чл. 1 от договорите заемодателят предава в собственост на заемателя сума 9 000 лв. за срок до дата, която е след три месеца от датата на съответния договор, като след изтичането на посочения срок заемателят е длъжен да върне даденото; съгласно чл. 2 заемодателят се задължава да предостави на заемателя сумата по чл. 1 в срок до датата на договора за заем, а съгласно чл. 3 да получи дадената сума пари след изтичането на договорения срок; съгласно чл. 4 заемателят има право да получи паричната сума в определения размер и да погаси предсрочно заема; съгласно чл. 5 заемателят е длъжен да върне полученото по договора в уговорения срок; съгласно чл. 6 е уговорено страните да решават всички възникнали спорове по взаимно съгласие, а при невъзможност по реда на ГПК; съгласно чл. 7 за

неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на чл. 240 – 242 ЗЗД.

Единствено с договорите от 17.03.2022г. / на л. 135 и л.137/ е предвидено да се предоставят парични суми в размер на 4 500 лева, но в останалата им част съдържанието на договорите е напълно идентично с останалите.

С молбата са представени и са приети като доказателства осемдесет приходни касови ордера с поредни номера от 1 до 80 и с дати, съвпадащи с датите на договорите за заем, издадени от името на „Буллес 25“ЕООД за приемане от И. Й. К. на суми по 9 000 лв., съответно за 4 500 лева по отношение на договорите от 17.03.2022г., с посочено основание договор за заем от съответната дата.

По делото са представени и са приети като доказателства изпълнителен лист № 25337/24.12.2022г., издаден по ч.гр.дело № 37095/2022г. на СРС, 161с-в, с който „Буллес 25“ЕООД е осъдено да заплати на И. Й. К. сумите 9 000 лева, представляваща задължение по запис на заповед от 19.12.2022г.; 9000 лева, представляваща задължение по запис на заповед от 06.01.2022г. и за сумата от 9000 лева, представляваща задължение по запис на заповед от 07.01.2022г., ведно със законната лихва от 19.12.2022г. до окончателното изплащане на сумата;

изпълнителен лист № 23597/05.12.2022г., издаден по ч.гр.дело № 62940/2022г. на СРС, 71с-в, с който „Буллес 25“ЕООД е осъдено да заплати на И. Й. К. общо сумата от 18 000 лева, представляваща сбор от главниците по запис на заповед от 04.01.2022г. и запис на заповед от 05.01.2022г., ведно със законната лихва от 19.12.2022г. до окончателното изплащане на сумата;

изпълнителен лист № 22603/21.11.2022г., издаден по ч.гр.дело № 51916/2022г. на СРС, 38с-в, с който „Буллес 25“ЕООД е осъдено да заплати на И. Й. К. общо сумата от 18 000 лева, представляваща сбор от главниците по запис на заповед от 28.04.2022г. и запис на заповед и от 29.04.2022г., ведно със законната лихва от 26.09.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

От заключението на приетата и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза се установява, че при извършената от вещото лице проверка на счетоводна документация, а именно междинен баланс и отчет за приходите и разходите към 15.05.2022г. и хронологичен регистър на сметка 501“Каса в левове“, че за периода от 01.01.2022г. до 15.05.2022г., е установено от вещото лице, че са налице счетоводни записвания между дружеството и молителя, възникнали на основание Договори за заем предоставени от заемотателя И. Й. К. и заемателя „Буллес 25“ЕООД. Предоставените заеми, в брой, са на обща стойност от 702 000 лева и са осчетоводени като приход по дебита на сметка 501 „Каса в левове“ в кореспонденция с осчетоводеното като задължение по сметка 151/1 „Получени краткосрочни заеми“.

Вещото лице уточнява, че тази счетоводна документация му е била предоставена от бившия счетоводител на дружеството С. З., като при разпита му в с.з от 19.07.2023г. вещото лице изрично е заявило, че междинния баланс към 15.05.2022г. първоначално бил

представен неподписан, но по неговото изрично настояване е бил подписан от С. З. и предишния управител В. П..

В производството пред въззивната инстанция са представени и са приети като доказателства оборотни ведомости за анализирания период, както и от аналитичните регистри на сметка 401 „Доставчици“, 411 „Клиенти“ и 151 „Получени краткосрочни заеми“ и 501 „Каса левове“, с дата от 20.05.2022г., представянето на които едва на настоящия етап на производството въззивният съд приема, че не е преклудирано на осн. Чл.266, ал.3 ГПК поради допуснати нарушения на съдопроизводствени нарушения от страна на първоинстанционния съд, изразяващи се в липсата на съставен доклад и дадени указания за разпределение на доказателствената тежест по отношение оспорването на достоверността на датата на процесните договори за заем. Видно от съдържанието на счетоводно- отчетните документи в тях са осчетоводени към датата 20.05.2022г. наличието на задължения на „Буллес 25“ЕООД към И. Й. К. в размер на сумата от 702 000 лева. Отчетите носят подписите на бившите управител В. П. и счетоводител С. З..

При така установената фактическа обстановка и с оглед правомощията си по чл. 269 ГПК, настоящият съд достигна до следните правни изводи:

За да бъде открито производство по несъстоятелност следва да са налице всички предпоставки на сложния фактически състав, установен от разпоредбите на Чл.608, Чл.625, ал.1 и Чл.631 от Търговския закон, съответно и от Чл.742 от Търговския закон, а именно : Да е подадена от компетентния по смисъла на Чл.613 от Търговския закон молба от някое от лицата, посочени в разпоредбата на Чл.625 от Търговския закон лице, съответно от лицата по Чл.742,ал.2 от Търговския закон; длъжникът да е търговец по смисъла

на Чл.1 от Търговския закон; да е налице изискуемо задължение на длъжника по търговска сделка или публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност или задължение по частно държавно вземане; да е налице неплатежоспособност на длъжника по смисъла на Чл.608,ал.1 от Търговския закон/евентуално да се установи свръхзадължеността му съгласно Чл.742,ал.1 от Търговския закон, ако той е корпоративно търговско дружество/; затрудненията на длъжника да не са временни, а състоянието на неплатежоспособност да е обективно и трайно/арг. от Чл.631 от Търговския закон/.

От друга страна неплатежоспособността съгласно Чл.608,ал.1 от Търговския закон е обективно състояние.Тя е свързана с невъзможността на длъжника да изпълнява своите изискуеми парични задължения. За да послужи като основание за откриване на производство по несъстоятелност обаче, съдът следва да бъде сезиран от определени категории кредитори, чийто вземания произтичат от сделки, свързани с търговската дейност на длъжника или са публични вземания, свързани с тази дейност, или представляват частни държавни вземания.

В настоящия случай съдът намира, че са налице всички елементи от сложния фактически състав на чл.608, ал.1 ТЗ, а именно: лицето спрямо, което се иска откриване на производство по несъстоятелност да е търговец; да съществува парично задължение, което произтича от търговска сделка; то да е изискуемо и длъжникът не е в състояние да го изпълни.

Първата от предпоставките за откриване на производство по несъстоятелност по чл.

625 от Търговския закон, е задължението към молителя да произтича по търговска сделка, за което правно релевантни са качеството на длъжника, като търговец и търговския характер на сделката, от която произтича вземането, като съгласно чл. 286, ал.1 Търговския закон търговска е сделката, сключена от търговец, която е свързана с упражняването от него занятие.

За да постанови обжалваното решение, с което е отхвърлил молбата по чл.625 ТЗ, първоинстанционният съд се е мотивирал на първо място с това, че процесните договори за заем, на които молителят основава искането си за откриване на производство по несъстоятелност, не могат да бъдат квалифицирани като търговски сделки. Съдът се е позовал на това, че след като договорът за заем не попада в кръга на абсолютните търговски сделки по чл.286, ал.2, вр. с чл.1, ал.1 от ТЗ, за да бъде определен като субективна търговска сделка по чл.286, ал.1 ТЗ, следва да бъде свързан с упражняването от търговеца занятие. Тъй като в процесните договори за заем не било посочено за какво се предоставят заетите суми и това обстоятелство не касаело действителността на самите договори/ за разлика от договорите за банков кредит, при които съгласно чл.430, ал.1 ТЗ целта, за която се предоставят сумите, представлявала съществен елемент от съдържанието на договора/, то липсата на посочена в заемите цел на финансиране не позволявало да се даде извод за квалифициране на процесните договори за заем като търговски сделки по см. на чл.286, ал.1 ТЗ, вкл. в приложение на презумпцията по чл.286, ал.3 ТЗ. Приел е също така, че по делото не са събрани и доказателства, от които да се установява, че договорите за заем са свързани с упражняването на занятието на ответното дружество, напр. според твърденията на молителя заемните средства са били предназначени за погасяване на други дългосрочни задължения, което според съда изключвало възможността процесните договори за заем да бъдат класифицирани като сделки, свързани с упражняване на търговското занятие на ответното дружество по см. на чл.286, ал.1 ТЗ.

С оглед на този извод първоинстанционният съд е заключил, че не е налице една от императивно изискуемите от закона материалноправни предпоставки за инициране на производството - търговска сделка, по която молителят да е кредитор.

По този материалноправен въпрос е формирана константна съдебна практика, обективирана в постановените по реда на чл. 290 ГПК решение № 55 от 17.07.2019 г. по т.д. № 618/2018 г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 134 от 22.06.2015 г. по т.д. № 586/2014 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 102 от 08.10.2009 г. по т.д. № 60/2009 г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 127 от 05.10.2011 г. по т.д. № 1027/2010 г. на ВКС, ТК, II т.о. и други, съгласно която, след като заемът не е в кръга на посочените в чл. 1, ал. 1 ТЗ абсолютни търговски сделки, то сключването му от ответника в качеството на търговец обосновава прилагане на презумпцията на чл. 286, ал. 3 ТЗ, оборването на която - в смисъл, че получените суми не са свързани с дейността по занятие на заемополучателя - е в тежест на ответника. Достатъчно е сделката да е сключена от търговец в процеса на осъществяване на търговската му дейност, т. е. да е свързана с упражняването от него занятие, за да се приложи субективният критерий. Ако ответникът оспори, че конкретната сделка не попада в кръга на този

критерий, той следва да опровергае законовата презумпция и да докаже, че сделката не се намира в причинна връзка с упражняването от него търговско занятие.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло тази практика, с оглед на което намира, че в хипотезата на сключен между търговци договор за заем намира приложение презумпцията на чл. 286, ал. 3 ТЗ и при направено от ответника общо оспорване, че сделката не е сключена във връзка с търговската дейност на страните, в негова доказателствена тежест е било да обори тази презумпция, каквото насрещно и главно доказване не е проведено от него. Наред с горното въззивният съд не споделя извода на първоинстанционния съд, че погасяването със заетите средства на по раншни негови дългосрочни задължения/главница и лихви/ към други кредитори изключвал извод за търговския характер на договорите за заем. Напротив, с оглед обстоятелството, че след като по силата на заемните сделки в имуществото на дружеството постъпват свежи парични постъпления, те се отразяват върху капиталовата структура на дружеството и възможността да се разплаща със своите кредитори по съществуващи облигационни задължения и по този начин чрез тях се способства за осъществяването на специфичните цели, заради които е учредено и съществува дружеството – възможността да участва в търговския оборот и по възможност да реализира печалба от тази си дейност, поради което и до оборване на презумпцията по чл. 286, ал.3 ТЗ следва да се счита, че процесните договори за заем а priori са били свързани с осъществяването на търговската дейност на ответника и имат предназначението да обслужват и да спомагат извършването на същата.

По отношение на оспорената от ответника активна легитимация на молителя с твърдения, че договорите за заем са недействителни на основание чл.26, ал.1, пр. 2 ЗЗД като сключени по този начин с цел заобикаляне на забраната на чл.3, ал.1, т.1 от ЗОБП, както и че договорите за заем не са подписани на посочените в тях дати, а след освобождаването на В. П. като управител и поради това са антидатирани, както и че в касата на дружеството не са постъпвали предоставените парични средства, каквито твърдения отричащи правата на ищеца, са приети за основателни и доказани от първоинстанционния съд , настоящият съдебен състав намира следното :

Съгласно чл. 240 от ЗЗД, с договора за заем заемотателят предава в собственост на заемателя пари или други заместими вещи, а заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество. Следователно договорът за паричен заем е уреден като реален договор - т.е. за настъпването на неговите последици е необходимо не само постигнато съгласие между страните едната да даде, а другата да получи в заем парична сума, но също така необходим елемент от фактическия състав на договора е предаването на паричната сума от заемотателя на заемателя. Едва след предаването на паричната сума фактическият състав на договора за заем за потребление е завършен. Писмената форма на договора не е изискване за валидността му, а за неговото доказване, предвид разпоредбата на чл. 164, ал. 1, т. 3 от ГПК.

Неоснователно е релевираното от ответника възражение за нищожност на договора за заем, поради това, че със сключването на всеки от процесните договори за заем чрез

предоставяне в брой от заемодателя на заемателя на парична сума от по 9 000 лева, което е ставало в последователни работни дни в период от над четири месеца, обуславяло неизбежния извод, че по този начин страните са целели да заобиколят съществуващата забрана на разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Закона за ограничаване на плащанията в брой. Посочената разпоредба не съдържа специална уредба относно доказателствената сила на документите, удостоверяващи плащане, която да изменя общата уредба по чл. 178 от ГПК. При съдебен спор относно факта на плащане на определена парична сума, се прилагат правилата на доказването, уредени в ГПК. Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от ЗОПБ създава само административно задължение на страните по платежната операция да я извършат по банков път, нарушението на което задължение има за последица възникване на административно-наказателна отговорност за нарушителя, но не се отразява на валидността и доказването на извършеното плащане /в т.см. Определение № 120/06.03.2017 г. по ч.т.д. № 1709/2016 г. на ВКС, 2-ро търг. отд.; Определение № 1411/10.12.2015 г. по гр. д. № 4866/2015 г. на ВКС, 4-то гр. отд.; Определение № 624/02.06.2015 г. по гр. д. № 1844/2015 г. на ВКС, 3-то гр. отд./. Следователно щом извършеното плащане не противоречи на императивна правна норма, то на още по-голямо основание, постигането на какъвто и резултат да се целели в действителност страните избирайки точно такъв на пръв поглед не твърде логичен подход за предоставянето на заемните средства, което да става посредством сключването на отделни договори за заем в течение на един продължителен период от време, това не се отразява върху валидното сключване на договорите за заем, вкл. дори и по този начин страните да са искали да преодолеят съществуващата забрана по чл. 3, ал. 1 от ЗОПБ за разплащане в брой със суми надвишаващи или съответстващи на 10 000 лева.

При така събраните по делото писмени доказателства съдът намира, че страните са предприели действия по сключването помежду им на поредица от валидни договори за заем, с които по един напълно еднотипен начин са уредени условията при които заемната сума се предоставя от молителя на ответника в заем и при които последният се е задължил да върне на молителя същата сума.

Ответникът е оспорил датите на сключване на процесните договори за заем с твърдения, че те са андидатирани и създадени с оглед на нуждите на настоящия процес като възможност да се иска чрез тях откриване на производство по несъстоятелност, както и че паричните средства не са били реално предоставени от заемодателя на заемополучателя, с което не е осъществен и целият фактически състав по сключването на договорите за заем.

Настоящият състав на съда е на мнение, че при спор относно датата на съставяне на частни документи, подписани от бивш органен представител на юридическото лице, то не е трето лице по отношение по отношение на документа по см. на чл.181 ГПК/ така и опр. № 909 от 20.12.2018г. по гр.дело № 3543/2018г. на ВКС, 3 ГО/, като в този случай частният документ установява само авторството и съдържанието на изявленията в него, но не установява датата на съставянето му и поради което при оспорване от юридическото лице на частен документ, подписан от негов бивш органен представител, в тежест на страната, която го е представила и се ползва от него, е да докаже датата на неговото съставяне.

В настоящия случай, за да докаже достоверността на датата на оспорените процесни договори за заем и с цел да се опровергае твърдението на ответника, че те са антидатиращи и създадени след прекратяване на мандатното правоотношение с предишния управител В. П. за нуждите на производството по несъстоятелност, жалбоподателят поради липсата на други обективни данни се е позовал на счетоводните записвания на „Буллес 25“ ЕООД от които според заключението на вещото лице се установявало, че за периода от 01.01.2022г. до 15.05.2022г., са налице счетоводни записвания между дружеството и молителя, възникнали на основание Договори за заем предоставени от заемодателя И. Й. К. и заемателя „Буллес 25“ ЕООД.

Настоящият съдебен състав, също както и първоинстанционният съд, счита че извод за действителните дати на процесните договори за заем не може да бъде направен въз основа на констатациите на вещото лице, според които задълженията по договорите са включени в междинен баланс на ответното дружество към 15.02.2022г., тъй като според обясненията на вещото лице въпросният баланс не е бил представен от счетоводството на ответника, а от бивш счетоводител на дружеството, като освен това балансът първоначално не е бил подписан от управителя и едва след изричното настояване на вещото лице балансът е бил подписан от бившия управител на дружеството В. П.. От това следва извод, че балансът е съставен за нуждите на експертизата, самият той не разполага с достоверна дата и поради това не може да служи като доказателство за верността на отразените в него счетоводни записвания, сочещи за наличието на заемни отношения между страните към датата 15.05.2022г. на която е посочено в документа, че е бил съставен.

Не представляват доказателство в горния смисъл и представените с въззивната жалба оборотни ведомости за анализирания период, както и аналитичните регистри на сметка 401 „Доставчици“, 411 „Клиенти“ и 151 „Получени краткосрочни заеми“ и 501 „Каса левове“, тъй като към датата на която е отразено да са били съставени тези счетоводни документи – 20.05.2022г., лицето което ги е съставило и ги е подписало от името на дружеството не е било вписано като негов управител. Видно от отбелязването по партидата на „Буллес 25“ ЕООД в ТР на същата дата- 20.05.2022г. В. П. е бил заличен като управител на дружеството и вместо него е вписан като нов управител Б. К.. Имайки предвид това вписване, както и обстоятелството, че прекратяването на мандатното правоотношение с бившия управител е станало в по-ранен момент и което обстоятелство е породило действие в отношенията между управителя и дружеството от момента на вземане на решението на едноличния собственик за прекратяване мандата на управителя, то към датата 20.05.2022г. извършените от бившия управител П. действия по осчетоводяването на вземането на ищеца не обвързват дружеството и не могат да служат като доказателство за съществуването на процесните договори за заем към датата на тяхното осчетоводяване. Не разполагат с достоверна дата и приложените към всеки от договорите за заем приходни касови ордери тъй като ответникът макар и да не оспорва, че те са подписани за касиер/получател на сумите от бившия управител П., е заявил, че те също както и договорите са антидатиращи и са съставени за нуждите на настоящия процес, поради което и приходните касови ордери не

могат да бъдат доказателство, че договорите за заем действително са били сключени на посочените в тях дати, а достоверността на датите на самите тях се нуждае от доказване.

Не представляват доказателство в подкрепа на достоверността на датите на договорите за заем и издадените в полза на ищеца изпълнителни листове по посочените частни граждански дела, тъй като те само установяват, че към един даден последващ датата на съставянето на договорите момент молителят се е снабдил с изпълнителен лист и то въз основа на съвсем различни изпълнителни основания- записи на заповед за които само се твърди, че са издадени от дружеството като обезпечение на задълженията му по договорите за заем, но които записи на заповед не са представени по делото и не се установява връзката им с оспорените каузални правоотношения, поради това и издадените въз основа на тях изпълнителни листове не могат да служат като доказателство в подкрепа на достоверността на оспорените дати на процесните договори за заем.

По изложените съображения в приложение на последиците на доказателствената тежест по чл.154, ал.1 ГПК, следва да се сподели извода на първата инстанция, че документите не са съставени на датите, посочени в тях, а по отношение на ответника се считат съставени най-рано на 28.02.2023г.- датата на която са представени пред съда с молбата по чл.625 ТЗ, към която дата лицето което ги е сключило- В. Н. П. вече не е бил вписан управител на дружеството, от което следва, че договорите са сключени от лице без представителна власт за дружеството и не пораждат действие за него.

По тези съображения съдът намира, че не е възникнало задължение на заемателя да върне на заемотателя сума в общ размер на 726 997 лева, представляваща вземания по осемдесет договора за заем, сключени в периода от 03.01.2022г. до 29.04.2022г. и на които е основано искането за откриване на производство по несъстоятелност, поради което следва да се заключи,

че молителят И. Й. К. няма качеството на кредитор на парично вземане, основано на търговска сделка и не е материално-правно легитимиран да иска откриването на производство по несъстоятелност, поради което и молбата му с правно основание чл.625 от ТЗ правилно е била отхвърлена от първоинстанционния съд като неоснователна.

Тъй като крайните изводи на съдилищата съвпадат изцяло обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Воден от изложените мотиви и разпоредбата на чл.272 ГПК и чл. 271, ал.1, изр.1 ГПК, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение на Софийски градски съд, ТО, 15с-в от 24.11.2023г. по търг.дело № 411/2023год., с която е отхвърлена като неоснователна молбата

за откриване на производство по несъстоятелност срещу "Буллес 25"ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от съобщението за изготвянето му при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____